

[Bertel Haarder]

vil fremskridtspartiet elske, men vi har altså hvert år på grund af § 46 i grundloven sagt, at vi stemmer for finanslovsforslaget, uanset hvor meget vi ville have haft det ændret, for det slagsmål om at få det ændret havde vi jo i går, og det blev afgjort i går.

Lad mig så kort citere det, som jeg angreb hr. Ole Espersen for. Han sagde under åbningsdebatten om venstres plan (sp. 138):

»Det er en plan, der f.eks. opererer med skattelettelser til erhvervslivet i det kommende år på 5½ mia kr. ud fra et håb om, at disse penge nok går til investeringer, men uden nogen som helst sikkerhed for, at de ikke i stedet går til en passiv opsparing, at de ikke i stedet går til øgede udbytter. Uden nogen som helst sikkerhed vil man give lettelser til erhvervslivet på 5½ mia kr. ingen sikkerhed for nye investeringer. Ingen sikkerhed for flere arbejdspladser, kun en sikkerhed for, at en bestemt del af det danske samfund skal have nogle helt særlige begunstigelser.«

Her udtrykker hr. Ole Espersen sin dybeste skepsis over for, om en omkostningslettelser for erhvervslivet overhovedet hjælper noget, og over for dette har jeg citeret hele to svar fra to på hinanden følgende finansministre, som klart siger, at sandsynligheden og al økonomisk erfaring, som man har puttet ind i de maskiner, man bruger til beregningerne, taler for, at det giver en virkning. Det er den virkning, vi også med de forskellige organisationers cheføkonomers ord går ud fra vil gælde, når man gennemfører vore forslag.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Selv en cand. scient. pol. kan jo godt gribe fat i historien, og der er begået mange fejltager i historiens løb. At venstre i 1903 indførte indkomstskatten, er vel ikke ensbetydende med, at venstre i al fremtid også stemmer for at forhøje enhver form for indkomstskat.

Nu siger hr. Bertel Haarder, at vi havde et slagsmål om ændringsforslagene til finansloven i går. Det er jeg enig med hr. Bertel Haarder i. Derfor tager vi konsekvensen og siger: det, der blev resultatet i går, ønsker vi ikke at stå bag ved. Hr. Bertel Haarder har en anden opfattelse. Han fik ikke sine ændringsforslag kørt igennem i går, og så kom

der en lovgivning ud af det, som hr. Bertel Haarder altså tager ansvaret for. Det kan jeg være utilfreds med, men det har han naturligvis ret til. Men når han har taget ansvaret for loven, må han naturligvis også tage det ansvar, der følger med at bære den lovgivning igennem. Det må regeringen jo nødvendigvis. Nødvendighedens lov siger, at så må man optage de indenlandske statslån, og så kan hr. Bertel Haarder ikke »fise af« i hjørnet og sige: dem ønsker vi ikke at deltage i. Også hr. Bertel Haarder må trods alt komme så vidt, at han ser en konsekvens af den handling, han rent faktisk foretog i går, og som han åbenbart agter at foretage i dag ved at støtte finanslovsforslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Undskyld, hr. formand, men jeg synes ikke, at hr. Bertel Haarder kan slippe helt så let fra sin afstemningsredegørelse her, som han har forsøgt det. For begrundelsen med de 85 år kan vel ikke bruges til noget. Jeg tror snarere, det skæmmer en afstemning, at man siger: sådan har vi gjort i 85 år; der må være helt andre grunde til at stemme for i dag.

Jeg respekterer stærkt, at partiet venstre trods sin kritiske indstilling over for den førte politik stemmer for finanslovsforslaget, men man kan ikke sige, at så tager man ikke en vis grad af medansvar, men at man kun gør det, for at statstjenestemænd og andre kan få udbetalt deres gager også for januar og februar måned; det kan ikke være rigtigt.

Man har lov til at tage alle sine forbehold, give sin stemmeforklaring og komme med sine ændringsforslag, men man kan ikke anstændigvis tro, at befolkningen skal kunne forstå, at man stemmer for en meget betydningsfuld lovgivning, men er absolut imod den. Hr. Bertel Haarder må forstå, at der ved en positiv afstemning sidst på dagen i dag også fra venstre er en erkendelse af et medansvar.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Det, hr. Bertel Haarder påstod for et kvarters tid siden, var, at jeg som ordfører for mit parti skulle have givet udtryk for, at konkurrenceforbedringer ikke hjalp, fordi alle